

XXI КОНФЕРЕНЦІЯ КОМСОМОЛЬЦІВ КІРОВОГРАДА

ЗАВТРА кращі посланці первинних організацій м. Кіровограда зберуться на свою XXI міську комсомольську конференцію. Вони зроблять огляд своїх сил, досягнень і успіхів, колективно розберуться в недоліках роботи, задумуються над формами і методами дальшої діяльності, над перебудовою роботи у світлі рішень XXII з'їзду КПРС, XV пленуму ЦК ЛКСМУ та XII пленуму ЦК ВЛКСМ.

Звітний період в літопису кіровоградського комсомолу був періодом дальшого організаційно-політичного зміцнення первинних організацій, посилення їх ролі в культурному і виробничому житті, часом більш конкретної і цілеспрямованої роботи.

Це був період великого походу за комуністичну працю. Тепер у рядах ровівників майбутнього дванадцять тисяч молодих кіровоградців. За почесне звання колективів і ударників комуністичної праці борються 240 комсомольсько-молодіжних бригад, 2500 юнаків і дівчат. 19 підприємств Кіровограда — заводи «Червона зірка», агрегатний, «Сільгоспдеталь», «Динамік», панчішна і швейна фабрики, олійжиркомбінат, вантажний автопарк № 1 та інші — борються за звання підприємств комуністичної праці.

В нинішньому році трудящі Кіровограда вступили у змагання з вінницькими за місто високопродуктивної праці, зразкового порядку і високої культури. Заспівувачами в цьому змаганні виступають комсомольці і молодь.

ЦІННИЙ досвід у керівництві комуністичним змаганням нагородив комітет комсомолу агрегатного заводу. Тут окремо організовано змагання бригад комуністичної праці і окремо бригад, які борються за це високе звання. Щомісяця цехові комсомольські бюро підводять підсумки їх роботи. Колективи, які займають перші місця в цехах, представляються в завком комсомолу на розгляд і визна-

чення переможців по заводу.

1961 рік в житті міської комсомольської організації — золота сторінка, осяяна немеркнучим сяйвом історичного XXII з'їзду КПРС. Багато хороших справ, цінних починань і ініціатив з'явилося в передз'їздівському змаганні. Тут і успіхи виробничого характеру, і великі моральні завоювання. Досить сказати, що 22 комсомольсько-молодіжним бригадам міста присвоєно звання колективів імені XXII з'їзду КПРС.

Молодь палко схвалює величезні рішення XXII з'їзду КПРС і приймає їх до неухильного керування. На підприємствах міста шириться рух «За особистий вклад у будівництво комунізму». Кожний молодий трудивник визначає свої конкретні зобов'язання, свій особистий вклад у будівництво нового суспільства.

У ПРОГРАМІ КПРС чітко визначено місце і роль комсомолу в комуністичному будівництві: «Комсомол покликаний у ще більшій мірі виявляти ініціативу і почин в усіх галузях життя, розвивати активність і трудовий героїзм молоді. Центральне місце в роботі комсомольських організацій повинно займати виховання у молоді безмежної відданості Батьківщині, народові, Комуністичній партії і справі комунізму, постійної готовності до праці на благо суспільства і до подолання будь-яких труднощів, підвищення рівня загальної освіти і технічних знань юнаків та дівчат...»

Саме з цих високих вимог і потрібно виходити при обговоренні діяльності міської комсомольської організації. Про роботу бригадних, цехових, первинних організацій, міському ЛКСМУ і потрібно вести розмову за великим рахунком, за мірою великих вимог завтрашнього дня.

В місті все ще мало зроблено молоддю по впровадженню в усі галузі життя громадських засад. У нас діє лише кілька громад-

ських конструкторських бюро, штабів семирічки по освоєнню нової техніки, все ще незадовільно працюють контрольні комсомольські пости, рейдові бригади, непросто мало народних кіосків та ін. Не відчувається громадських засад і в організації дозвілля молоді.

Первинні організації, міським ЛКСМУ не зуміли правильно повести роботу з молодими спеціалістами, спрямувати їх енергію і знання на організацію широкої мережі шкіл передового досвіду, технавчання, набуття освіти. Багато корисного могли б зробити інженерно-технічні працівники і в технічному прогресі, поширенні руху «7 за 6».

У місті трапляються випадки хуліганства і пияцтва. Вони — наслідок незадовільної індивідуальної роботи з кожним комсомольцем, поблажливості наших активістів. В побуті молоді є цілий ряд інших недоліків.

ПРО все це, про недоліки в роботі міської організації і причини їх породження, повинна йти ділова, вдумлива і цілеспрямована розмова делегатів конференції. Вона мусить сприяти дальшому поліпшенню всього внутрішнього життя, розвиткові ініціативи і самодіяльності комсомольців, вихованню пристрасних бійців за комунізм.

Наші маяки

КОМСОМОЛЬСЬКІ маяки! Цим іменем ми називаємо тих, хто вміло поєднує свою виробничу і громадську діяльність, юнаків і дівчат з неспокоїними серцями, які ніколи не зупиняються на досягнутому, які завжди в пошуках, а творчому горніні.

Олександр Бордовий лише в червні 1960 року демобілізувався з армії. І вже навесні був удостоєний високого звання ударника комуністичної праці. Шостим він виробляє по натороді сорти Товариші по праці обрали його заступником групкомсорга цеху.

Ніна Лимаренко два роки тому закінчила Кіровоградське технічне № 1. Сподобалась робітникам швейної фабрики ця кмітлива і енергійна дівчина. Золоті у неї руки, безмежне бажання роботи хороше людям, бути корисною їм. В минулому році їй присвоєно звання ударника комуністичної праці. Подруги по праці обрали її секретарем комсомольської організації зміни багатосекційного цеху № 1.

Чим виміряти працю Юрія Кваші, секретаря комсомольської організації агрегатного заводу? Процентами, годинами? Ні! Все полум'я свого серця, безмежну енергію свою він віддає комсомольській роботі. Очолована ним організація одна з кращих у місті.

На знімках (зліва направо): швея швейної фабрики Ніна ЛИМАРЕНКО, секретар комсомольської організації агрегатного заводу Юрій КВАША, слюсар механоскладального цеху № 2 заводу «Червона зірка» Олександр БОРДОВИЙ.

Фото В. КОВПАКА.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 144 (495).

П'ятниця, 1 грудня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ТРУДЯЩІ Кіровограда і Вінниці змагаються за міста високопродуктивної праці, зразкового громадського порядку і високої культури.

Сьогодні в номері на другій і третій сторінках на цю тему читайте обмінні матеріали з вінницькою обласною молодіжною газетою «Ленінське плем'я».

ЧОТИРИ ЗАПИТАННЯ

редакції газети «Молодий комунар» делегатам Кіровоградської міської комсомольської конференції

НАПЕРЕДОДНІ XXI міської комсомольської конференції редакція газети «Молодий комунар» звернулася до групи делегатів конференції з проханням відповісти на такі запитання:

1. Що цінного з'явилося в роботі Вашої групи, бригадної, цехової чи первинної комсомольської організації підприємства за звітний період?
2. Що, на Вашу думку, потрібно запровадити найближчим часом у Вашій організації для поліпшення роботи по вихованню активних будівників комунізму?
3. Яким шляхом повинен розвиватись комуністичний рух далі, як повинно йти зростання колективу, якому вже присвоєно почесне звання?
4. Якої думки Ви про діяльність міському ЛКСМУ? Що в роботі бюро, працівників апарату позитивного, що негативного? Які недоліки найбільше шкодять роботі, як їх усунути? Ваші побажання новообраному міському. Нижче ми друкуємо кілька відповідей на ці запитання.

**ЮРІЙ КВАША,
СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ АГРЕГАТНОГО
ЗАВОДУ**

1. 400 молодих робітників виконують змінні завдання за 6 годин. Комсомольці першого механоскладального цеху Н. Сидлярьонко та Є. Михайлова розпочали соціалістичне змагання за відмінний агрегат. В. Швидюк, Л. Маркова і складальники маслоскладального цеху «СМД 09С2» виступили ініціаторами за зниження собівартості продукції. Чотири комсомольсько-молодіжних бригади удостоєні звання колективів комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС.

2. Активно допомагати партійній організації у виконанні рішень XXII з'їзду КПРС. Розгорнути широку пропаганду матеріалів з'їзду серед робітників заводу, ширити рух за комуністичну працю.

3. Для колективу комуністичної праці повинна бути розроблена вища форма змагання. В передз'їздівські дні це була боротьба за право називатись комуністичною бригадою, зміною, дільницею імені XXII з'їзду КПРС. Яку форму використати зараз, сказати не можемо. Життя, час покажуть. Думаю, що в основі змагання колективів комуністичної праці слід взяти моральний кодекс будівника комунізму.

4. Від відповіді утримуюсь.

**ОЛЬГА ГУЦАЛЮК,
СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ ПАНЧІШНОЇ
ФАБРИКИ**

1. Комсомольці фабрики першими в місті розпочали боротьбу за звання колективу комуністичної праці. Більшість членів організації працює в бригадах і бореться за право називатись ударниками комуністичної праці.

На громадських засадах інженерно-

технічні працівники Т. Григор, К. Головинова, Т. Лиманенко, новатори виробництва В. Мізерна, В. Нетовкана, Г. Комухаєва та інші створили школи передових методів праці.

53 комсомольці фабрики семигодинне завдання виконують за 6 годин. Всі здають внески та одержують зарплату без касира. Молодь працює під лозунгом: «Вмієш сам — навчи товариша».

2. Вважаю за необхідне в основу роботи покласти моральний кодекс будівника комунізму.

3. Комуністичне змагання повинне розвиватись далі на основі морального кодексу будівника комунізму.

4. Міському ЛКСМУ більше слід займатись живими, конкретними справами молоді, а не лише прийомом в члени спілки. Новообраному міському бажано серйозніше займатись організацією дозвілля, проводити більше диспутів, хороших, змістовних вечорів.

**ЛАРИСА ТКАЛІЧ,
БРИГАДИР КОЛЕКТИВУ
КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ ЗАВОДУ
«ЧЕРВОНА ЗІРКА», ЛІВАРНИЙ ЦЕХ
СІРОГО ЧАВУНУ**

1. Нашому колективу за досягнуті успіхи в труді і хорошу дисципліну було присвоєно почесне звання бригади комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС.

2. Для поліпшення роботи в бригаді необхідно покласти в основу моральний кодекс будівників комуністичного суспільства.

3. Бригаді комуністичної праці необхідно допомагати іншим, відстаючим, брати над ними шефство, виводити їх в передові. Боротися за те, щоб комуністичним називався весь колектив цеху, заводу.

4. Міському ЛКСМУ слід частіше проводити наради бригад і ударників комуністичної праці, детальніше цікавитись їх життям і турботами, обмінюватись досвідом роботи, розповідати про нього у пресі. Приділяти більше уваги відпочинку молоді. Новообраному бюро слід врахувати всі критичні зауваження делегатів конференції.

**ПОВЕРНЕННЯ ТОВАРИША
М. С. ХРУЩОВА В МОСКВУ**

29 листопада перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов повернувся в Москву з поїздки в Середню Азію, Казахстан і Сибір, де він брав участь у зональних нарадах працівників сільсько-го господарства. (ТАРС).

У Раді Міністрів СРСР

Ідути назустріч побажанням трудящих, Рада Міністрів СРСР постановила перенести день відпочинку з неділі 3 грудня на понеділок 4 грудня 1961 р.

ПРИКРАСИМО МІСТО НОВОБУДОВАМИ

— Дивись, Іринко, вже другий поверх почали виходити, — звернувся молодий чоловік до своєї супутниці. — А ще ж недавно тут тільки котлован копали. — Може, нам у цьому будинку квартири дадуть? Як ти гадаєш?

Я не почув, що відповів їй чоловік. А собі подумав: «Може, й справді. Принаймні, не їм, так іншій сім'ї». **ТРАПИВСЯ** цей епізод ще тоді, коли я, демобілізувавшись з армії, тільки оволодівав складною справою муляра. Вчителем моїм був Павло Папуша — молодий хлопець, хороший спеціаліст. Пригадую, він все повчав по-дружньому: «Микола, не уповай ніколи на те, що наші недоробки-штукатури замажуть. Роби завжди так, щоб з чистотою совістю, з любов'ю міг поглянути на плоди своєї праці».

Я ніколи не забуду тих хороших слів. У першому ж будинку залишили ми з Павлом свою пам'ять — одна з цеглин тринадцятого ряду від низу була нами помічена датою «1958». А коли муляри, теслярі, сантехніки закінчували в будинку всі опоряджувальні роботи, не один раз підходив я до свого первенця, спостерігав, як новосели переносили з машин у під'їзд

КОЛИ НА ПЕРШОМУ конвеєрі цеху сірого чавуну створювали нову бригаду формувальників, ми утрощ стали її, так би мовити, ядром. Ми — це Олександр Подурець, Іван Митич і я, вихідці з відомої бригади Володимира Костенка, колективу комуністичної праці. Нова бригада виявилася строкатою. Вісім хлопців тільки з армії демобілізувалися, а один відбув покарання, повернувся з місця ув'язнення. На перших порах бригада була одночасно і виробничим колективом, і виховною групою, і школою виховання. Мене обрали бригадиром.

Важкувато доводилось спочатку. Тільки-но захопилися роботою, вийдеш, як то кажуть, в ритм, а тут вже хтось гукає:

— Борис Олександровичу, на хвилиночку. Щось не клеїться...

Поспішаєш до новачка, терпляче пояснюєш, що й до чого. А тим часом вже з іншого краю гукають. А план є план, його виконувати треба. На кожного норма — заформувати 500 опок. Наш завод у ті квітневі дні виконував важливе урядове замовлення.

Тижні наполегливого оволодіння спеціальністю формувальника лишилися позаду. Хлопці за якихось шість місяців стали хорошими спеціалістами. Тепер немає в нашому відділенні такої деталі, яку б вони не зуміли заформувати.

ХОТИЛОСЯ б поділитися думками про виховання почуття колективізму, взаємодопомоги, бо ці питання тісно переплітаються з виробничими справами.

Пригадую, почалося з того, що оголосили війну егоїстичному принципіві про «свою сорочку, яка ближче до тіла». У нас працюють по двоє — вздовж

ліжка, шафи, столи. І не приховую — хвилювався трохи: «Як їм, сподобається? Не будуть нарікати?» Власне, й ходити далеко мені не доводилось, бо я тоді працював на сусідньому об'єкті — по вулиці Леніна, 66. Мав уже четвертий розряд, мурував самостійно. І знову виростає чотириповерхова споруда, ще близько сорока сімей одержало квартиру. А наша бригада мулярів перейшла на Червоногвардійську, 44.

В НАШ обласний центр час від часу приїжджають земляки з інших міст і районів республіки. І кожного разу, прогулюючись вулицями, вони з радістю констатують: «Будується наш Кіровоград. Ще кілька років тому на місці теперішнього Комуністичного проспекту були пустирі. А тепер? Не даремно ж проспектом зветься».

В центрі не стало руїн, які залишилися після війни. Та й старі будинки на багатьох вулицях змінюють свій вигляд. Ще весною, бувало, тут стояв непримітний глиняний будиночок з маленькими вікнами, а до осені його облицюють цеглою, зроблять нові віконні проєми. Все більше багатопверхових споруд, кінотеатрів, магазинів стає у нас. Помоло-

діле місто радує кожного кіровоградця, і особливо будівельників.

Правда, й серед нашого брата — мулярів — трапляються бракоробни, яким байдуже краса творіння власних рук. Сяк-так зліпив — і дали. Була в управлінні така бригада — «аби з рук». Комсомольська організація управління направила мене, як члена комітету, в цей колектив. Виявилось, що хлопці тут зібралися непогані, та от не поговорив з ними ніхто «по-душах», не навчиз поважати свою працю, любити рідне місто. А як же можна без цього? Хто дбає лише про карбованець, ніколи не зробить так, щоб можна було замилуватись. Без душі якість цеглини до цеглини, наче повннність відбуває.

Спільними зусиллями налагодили ми роботу редколегії в бригаді, частіше стали проводити збори — і справи пішли на краще. Бригада підірвала свій крок по інших. Та й якість роботи стала кращою.

В ОСТАННІ роки житловому будівництву приділяється особливо велика увага в нашій країні. Ще більше роботи чекає нас в

КІРОВОГРАД. Комуністичний проспект. Мал. А. МИХЛІКА.

Вісесташо Охесту

конвеєра стоять «парі». Один з робітників формує верхню частину опоки, інший — нижню. Так от, спершу повелось так, що перші дві пари забирали собі підпочиних дощечок більше, ніж їм було потрібно, а іншим доводилось тоді бігати в пошуках, гаяти час. Таким чином, перші двоє могли виконати денну норму на 150 процентів і заробити непогано, а п'ята пара не мала змоги виконати навіть норми.

Зібрали збори, гаряче посперечались. І після зборів ще не раз зіткнення бували. Але врешті-решт хлопцям довели, що не можна дбати тільки про себе, присоромили їх. Допомогло, ще й які! Продуктивність праці в бригаді різко пішла вгору.

Провели також збори на тему: «Як краще використати робочий час».

КОЛЕКТИВ дружнів, ставав монолітним. У цеху добре знали нашу комсомольсько-молодіжну бригаду. Робітники між собою так і говорили: «Оце справжня комуністична», хоч ми тоді ще тільки виборювали це звання.

Характерний такий випадок. Підходить я до мене допоміжна робітниця і просить: «Ви, хлопці, друзіні такі. Думаю, що не відмовитесь допомогти... Я хагу добудовую».

Уї прохання я передав хлопцям.

— Що там говорити. Допоможемо...

І бригада прийшла на не-

дільник у повному складі — всі 12 нерозлучних друзів. А тринадцятим був наш майстер комуніст Олег Ткаченко. Він підтримує нас в усіх починаннях, завжди подає дружину пораду і ділову допомогу.

Такі недільники для нас не рідкість. Якось член бригади Микола Швець сказав: «Буду копати погріб. Роботи — на цілий місяць». — Як-то на цілий місяць? — не втерпів хтось з формувальників. — Та ми тобі у вихідний такий котлован викопавемо, що й крокуючий екскаватор сховається.

Сказано це було жартома. Але в неділю на Миколиному подвір'ї вже кипіла робота.

Що не місяць, то все нові зміни стаються в нашій бригаді. Якщо колись Сергій Сторожук та Іван Слюсаренко ніяк не могли справитись із денним завданням, то зараз для них і шістсот опок, здається, мало. 650, а то й 700 вибивають! Любо подивитись, як працюють Іван Митич, Олександр Подурець, Олександр Остроухов, Дмитро Сторожук. Відстаючих немає. В серпні наша бригада завоювала перше місце в цеху, а згодом завком профспілки і комітет комсомолу за рекомендацією цехових організацій присвоїли нам звання бригади комуністичної праці.

Б. ГАПОНОВ,
бригадир формувальників.
Завод «Червона зірка».

майбутньому. Адже в Програмі партії говориться, що «в підсумку другого десятиріччя кожна сім'я, включаючи сім'ї молодожонів, матиме впорядковану квартиру...»

З початку семірічки трудящі обласного центра одержали 59 тисяч квадратних метрів житлової площі. Це десятки будинків в усіх мікрорайонах міста. Здано в експлуатацію кінотеатр «Мир», клуб заводу «Червона зірка» на 500 місць, дві школи-інтернат, крамниці, поштамт, гастроном, лікарні. Готується до здачі в експлуатацію готель «Україна», універмаг «Дитячий світ», автобусна станція.

В дні роботи ХХІІ з'їзду Компартії України я став комуністом. І тепер трудимусь разом з товаришами ще наполегливіше, з більшою віддачею в ім'я майбутнього, в ім'я того, щоб Кіровоград краснішав з року в рік.

М. ОСІАН,
бригадир бригади мулярів управління №1 облбудтресту.
м. Кіровоград.

Доброю славою на Кіровоградській швейній фабриці користується бригада Лідії Ластовіної. У жовтні вона дала сто виробів понад завдання. Бригада носить почесне звання комуністичної. На знімку бригадир Л. ЛАСТОВІНА. Фото Л. БОЛОТІНА.

НА ДОРОГАХ —

АСФАЛЬТОВАНИЙ шлях веде на Київ. Вранці тут, мабуть, чи не найбільш інтенсивний рух, особливо у вихідний день.

На обочині дороги з'їжджає мотоцикл, пофарбований в блакитний колір. Державтоінспектор молодший лейтенант міліції Станіслав Кузьменко і член комсомольського контрольного поста слюсар Облспоживспілк Юрій Мішин приїхали на виконання чергового завдання.

— Комсомольський пост! Дозвольте вашу путівку.

Вихрастий хлопець-шофер трохи розгублено дістає з кишені права водія і дорожній лист.

— Все в порядку, — повертаючи документи, говорить Юрій. — Щасливої путі, товаришу!..

А ось з недозволеною швидкістю мчить «їжак». Юрій Мішин показує жезлом водієві місце зупинки.

— Ваші права.
— У мене їх немає...
— Паспорт?

— Теж немає, — відповідає Олександр Мальований, комбайнер колгоспу імені Карла Маркса Хмельницького району.

— Ми змушені вас затримати, — говорить автоінспектор С. Кузьменко.

І поки той оглядав машину, Мішин зв'язався з черговим державтоінспекції.

З диспетчерського пункту повідомили, що мотоцикл «ІЖ-56» за номером «ГФ 69-53» стоїть на обліку і є власністю О. Мальованого. Члени контрольного поста попередили водія і на перший раз обмежились штрафом...

МАЙЖЕ рік, як в обласному центрі М вперше на Україні з числа комсомольців і молоді створено комсомольські контрольні пости. Вони стежать чи за призначенням використовується підприємствами, установами і організаціями автомобільний транспорт, як виконуються правила вуличного руху.

Інструктор Кіровоградського міського комсомолу Віктор Квашневський разом з працівниками автоінспекції за короткий час зумів налагодити чітку роботу контрольних постів, які стали грозою лихачів, «калімників».

Якось пізнього вечора член контрольного поста Леонід Лодкін помітив, що автокран цегельного заводу використовується в корисних цілях. Водій приладив до крана причеп і розвозив ним будівельні матеріали індивідуальним забудовником. Коли Л. Лодкін спробував затримати шофера, той збільшив швид-

кість машини і зник. Леонід передав в автоінспекцію номер автомашини, а сам до пізньої ночі висліджував западалийого водія. Користуючись відсутністю Віктора Задорожного — господаря машини, Лодкін підкрався до крана і переставив кінці провода на свічках. Всі намагання сп'янілого шофера завести машину не мали успіху. Незабаром приїхали працівники міліції і затримали його.

Контролюючи роботу автотранспорту, громадські інспектори А. Беренштейн і Ю. Мішин якимось затримали автомашину «ГАЗ-51» із вантажного автопарку №2 з краденою цеглою. Шофер лявся, погрожував і довго не хотів їхати в автоінспекцію, але його примусили-таки підкоритися. А згодом була викрита ціла зоря розкрадців державних будівельних матеріалів.

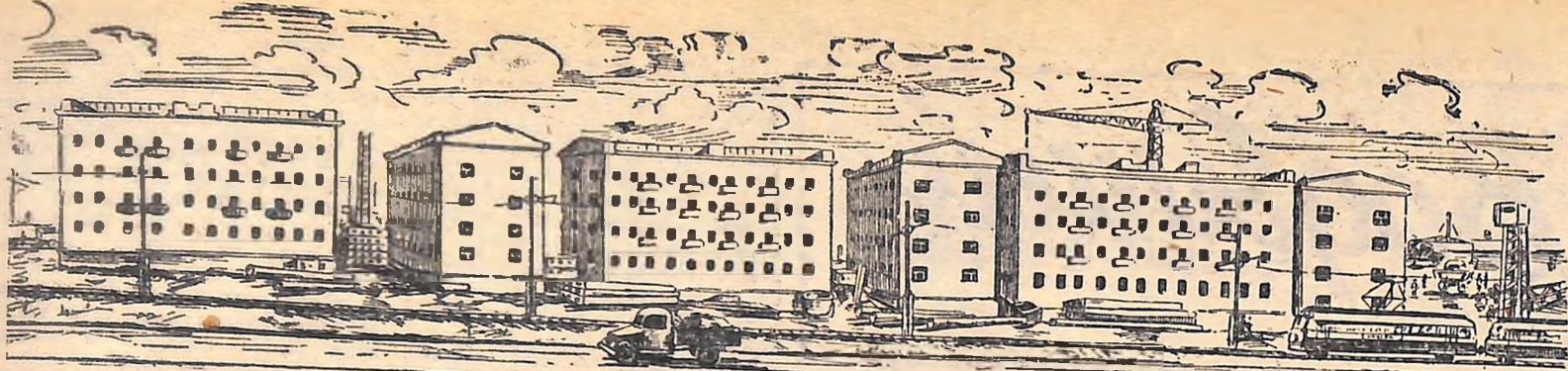
За пильність і неодноразову допомогу міліції громадським автоінспекторам Л. Лодкіну, А. Беренштейну і Ю. Мішину оголошено подяку від начальника обласного управління внутрішніх справ і нагороджено їх Почесними грамотами.

Хорошу, корисну справу роблять члени комсомольського контрольного поста. Про водіїв, які спіймалися на гарячому, молоді ентузіасти пишуть в сатиричних газетах, випускають спеціальні бюлетні з фотографіями горе-шоферів, відвідують підприємства, установи, школи, залучаючи до цікавої громадської роботи нових товаришів.

Відчутна допомога, яку подають члени поста автоінспекції, в своєрідним вкладом в спільну справу — перетворити обласний центр у місто зразкового громадського порядку, високої культури і завоювати першість у змаганні з виничанами.

М. ГАЛИЧЕНКО,
наш позаштатний кореспондент.

КІРОВОГРАД. Вулиця Карла Маркса.
Фото Г. ВЕРУШКІНА.

ТУРБОТА У НАС ТАКА...

В НАСТУПНОМУ році Винниця святкуватиме свій іменини, своє 600-річчя. Славу історію має це місто, — славу у нього минуле. Але є у Винниці сьогодні своє хороше сучасне і ще краще майбутнє.

У місті — 17-тисячний загін комсомолів. Самовіддана і натхненна праця — найкращий подарунок юнаків і дівчат на 600-річчя іменини. 152 комсомольсько-молодіжних колективи змагаються за звання колективів комуністичної праці. 77 вже завоювали його. Винничани добре знають, наприклад, взуттєву фабрику, якій присвоєно це почесне звання. Наналежливо трудились взуттєвники в дні передз'їздивської вахти. До дня відкриття з'їзду було виконано план десяти місяців.

Виконуючи рішення з'їзду, за хороши справу взялися робітники електротехнічного заводу. Вони переглядають і уцілюють норми виробітку, відшукують резерви для підвищення продуктивності праці.

На інструментальному заводі є бригада комуністичної праці, яку очолює комсомолка Уліма Кірій. Заглядаючи допитливою думкою в майбутнє, бригада зробила цінчу річ. В новій Програмі партії розроблені накреслення на 20 років — за цей час буде в основному збудоване в нашій країні комуністичне суспільство. А що конкретно може зробити бригада, яка її програма на майбутнє? Тому інструментальники й обміркували свій план на 20 років. Сьогодні, ще і ще раз вчитуючись в рядки Програми, в рішення з'їзду, кожен трудовий колектив позинь заглядає думкою вперед, складати перспективний

На громадських засадах

РОБІТНИЧА КНИГАРНЯ

Не перший день на Винницькій взуттєвій фабриці комуністичної праці імені Миколи Щорса працює громадська книгарня. Завідує нею Василь Мельниченко. Оля Омельчук продає робітникам літературу. Понад 40 книг уже придбала у фабричній книгарні Ніна Дьомкіна, близько тридцяти — Марія Дикарева. Особливо великий попит на брошури з новою Програмою КПРС, матеріалами ХХІІ з'їзду партії, на нові книги М. Стельмаха, М. Шолохова, О. Гончара, Є. Стусушенка, Л. Дмитерка. Нещодавно щорська відвідала секретар комсомольської організації Львівської взуттєвої фабрики, з якою змагаються винничани, Петро Рудковський. Він запозичив досвід громадського розповсюдження книги.

І. КОНОВАЛОВ, секретар комсомольської організації.

МЕДИЧНА ДОПОМОГА НА ДОМУ

Ця думка виникла у студентів четвертого курсу Винницького медінституту випадково. Одного разу в аудиторії розповіли, що піонери 8-ї середньої школи в Винниці допомагають старикам в домашньому господарстві. — От молодці! — похвалив їх хтось з присутніх. — А чому б нам не взятися допомагати хворим у них вдома. — Даруйте! — погодились всі. Незабаром на чолі з доцентом Б. А. Березовським молоді медики розробили план і взялись за діло. Перші роляки від хворих вже одержали майбутні лікарі Н. Гуцало, Я. Люк, Л. Горобець, В. Городницька та інші.

Г. ПОЛІВАНІЙ, викладач медінституту.

КОЖНИЙ день нашого бурхливого життя приносить радянським людям нову радість. Зводяться цехи заводів, ростуть театри і школи, споруджуються простори житлові будинки. «Все в ім'я людини, все для блага людини!» — в цих словах величезне піклування партії і уряду про долю трудящих нашої країни.

Ще одна риса нового з'явилась у робітників агрегатного заводу. За прикладом трудівників Риги тут вирішили вносити естетичку у виробництво. На робочому місці повинно бути не тільки чисто, а й красиво. Не як-небудь, а зі смаком, естетично мусять бути пофарбовані цех, веєстаті.

Молодь вчосить свіжий, здоровий струмінь в усе багатогранне життя міста. Дружинники кажуть своє тверде «стій» п'яницям, хуліганам, лихословам, спекулянтам. Студенти педінституту чергують в дитячій кімнаті міліції. Студенти медінституту організували університет здоров'я для жителів Слав'янки. А п'ятикурсники після занять лікують хворих в громадській інститутській поліклініці.

Багато хороших справ у молоді, бо у них турбота така: зробити Винницю ще красивішою в труді, культурі і побуті.

І. МОСТОВИЙ, секретар Винницького міськкому комсомолу.

З ВИСОТИ ОРЛИНОГО ЛЕТУ

КРАСИВА наша вечірня Винниця. Сотні ліхтарів випромінюють денне світло, мерехтять вогні неонових реклам. А в північно-східній частині міста на фоні зоряного неба видно кілька червоних цяточок. І кожен винничанин знає, що це сигнальні вогні на споруджуваній телевізійній вежі. Незабаром такі позначки засяють на щоглі через кожних шість метрів, і на певній віддалі вона здаватиметься довгою червоною стрічкою.

Багатьох цікавить, як йде робота, чи швидко стане до ладу ретранслятор. Про те, що наша щогла матиме понад 350 метрів і буде найвищою в Європі, кожному відомо. Хоч тільки додати, що місце в П'ятничанському лісі, де виросте споруда, на 40 метрів вище, аніж вулиця Чкалова, на якій знаходиться обласний радіовузол.

Повним ходом ідуть будівельні роботи. Поступово втілюється у життя задум головного інженера проекту Є. М. Селезньової. Зараз монтажники піднялися на 250-метрову висоту. Думаємо, що при сприятливій погоді до кінця року будуть встановлені усі секції. По-ударному трудиться бригада монтажників Київського спеціалізованого управління. Якість зварювальних робіт перевіряється за допомогою радіоактивних ізотопів.

Як виглядатиме ретрансляційна вежа? Металева опора буде мати вигляд щогли з рівними прогонами по висоті. Діаметр звареної металевої труби — 2,5 метра. Зверху буде закріплена антена і етажерка ультракороткохвильового мовлення. Всередині щогли ходитиме ліфт, який матиме дев'ять зупинок на різних висотах. З висоти орлиного лету можна буде побачити не тільки околиці Винниці, але й навколишні міста і села.

В наступному році розпочнеться монтаж обладнання. Минє зовсім небагато часу, і винничани регулярно дивитимуться передачі центрального і республіканського телебачення.

В. БРУК, виконроб по монтажу телевізійної вежі.

На фото: (вгорі) монтажник Віктор РОМАНЧУК дає команду для підняття наступної секції; (внизу) молоді монтажники — А. КОСТЕЦЬКИЙ, Е. КАГАН, А. ЯКОВИШИН.

Фото Б. ШТЕЙНМАНА і В. ЗАГОРУЙКА.

ВІД ІНОЗЕМЦІВ, які відвідують нашу країну, можна почути захоплені відгуки. Особливо вражає їх грандіозний розмах будівельних робіт. Підійманий кран, кажуть вони, — це ніби емблема Радянського Союзу. Будуватиметься наша Винниця. Куди не глянеш — всюди нові споруди. Ось і на цьому малюнку, зробленому студентом медінституту М. Кострубою, ми бачимо будівництво житлового масиву на вулиці Пирогова. Ростуть світлі простори будинки для трудящих міста.

КВІТНЕ РІДНЕ МІСТО

Інтерв'ю з начальником планового відділу міськради В. К. Недерєю

— У боротьбі за місто високопродуктивної праці, зразкової культури і побуту, — сказав Володимир Костянтинович, — нам належить дуже багато зробити. Минє деякий час і невідзізнанкою стане Винниця. На початку наступного року завершиться спорудження нового мосту через Буг на Кумбарах, розпочнеться будівництво Староміського мосту. Протягом 1962 — 1965 років на сім кілометрів буде продовжена трамвайна лінія. На 30 вагонів збільшиться трамвайний парк.

Передбачається пуск першої черги тролейбусної лінії довжиною в 9 кілометрів.

Велика увага приділяється культурному будівництву. В цьому році реконструйовано кінотеатр імені Коцюбинського, збудовано

музичне училище, завершиться будівництво нової друккарні, будуватиметься станція юних натуралістів, міська лікарня на 240 місць. Реконструюються і добудовуються майже всі школи міста.

Стали до ладу обласна станція переливання крові, рентгенівський кабінет лікарні імені Пирогова, дитяче відділення цієї ж лікарні.

Передбачається будівництво двох середніх шкіл, спортивної школи і технічної станції, нової лікарні на 100 місць на Старому місті, тублікарні на 400 місць. До кінця семирічки при промислових підприємствах та інших організаціях міста буде відкрито сім нових дитячих садків.

Значне місце у розвитку Винниці посідає промислове будівництво. За семирічку передбачено побудувати 9

заводів і фабрик. Серед них такі як ливарний завод, швейна і трикотажна фабрики тощо.

Завершиться будівництво заводу залізобетонних конструкцій, який об'єднається з заводом будинкобудівництва і зараз носить назву «Будіндустрія», нового хлібозаводу.

Іде реконструкція підприємств раднаргоспу. Значно розширились такі заводи як агрегатний, інструментальний, електротехнічний та інші. До кінця семирічки випуск валової продукції міських підприємств збільшиться в 2—3 рази.

Невпинно зростає добробут і благоустрій винничан. До 1965 року буде здано 190 тисяч квадратних метрів житлової площі. Це значить, що приблизно сім з половиною тисяч сімей одержать нові квартири. Виростають нові житлові масиви на вулицях імені Пирогова та Франца Меріна. У наступному році розпочнеться будівництво житлового масиву по Хмельницькому шосе.

На 11,4 кілометра зростає газова магістраль, яка після реконструкції досягне загальної довжини 53 кілометри.

Для покращення побутового обслуговування трудящих у місті проведена концентрація і спеціалізація майстерень. Закінчується будівництво фабрики хімчистки. На околицях міста відкрито 10 нових ідалень і магазинів.

В Програмі Комуністичної партії Радянського Союзу сказано: «КПРС ставить завдання всесвітньо-історичного значення — забезпечити в Радянському Союзі найвищий життєвий рівень порівняно з будь-якою країною капіталізму».

Будівництво для миру — ось прагнення радянських людей. І на прикладі нашого міста ми бачимо, як стверджується миролюбна політика нашої партії, якою турботою про людину проіняті всі її діяння.

ДІВЧАТА в електротехнічного...

Комуністична бригада малярів Винницького електротехнічного заводу, яку очолює Марія Марчук, вирішила кожний шостий день працювати на перевиконання зобов'язань.

Якось молоді малярі виконували термінове замовлення для Ленінградського комбінату штучного волокна. На обліку була кожна хвилинка, і коли члени бригади почали здавати продукцію на склад, Люда Павленкова помітила, що деякі ванночки електровверетена покоробилися, а місяцями — злучилися від фарби. Хто міг допустити брак? Марія глянула на подруг, і раптом Марійка Лавська, зашарівшись, несміливо вимовила:

— Це я... не додивилась, дівчата. Більше не повторю...

Незабаром дівчата вирішили відмовитись від контролера. В бригаді з'явилось гасло: «Перевірй якість моєї продукції, а ч перевірю якість продукції подруги».

Тривалий час в цеху ставили одну—дві деталі на маленькій круг, фарбували, а після вже відправляли в сушильну камеру.

Тепер залежно від розміру деталі ставлять на новий круг по 20 — 25 штук. Приїждоз на зміну зайчайній малярській кісточці також і пульверизатор.

Люба КОЛІНІКОВА, член бригади малярів Винницького електротехнічного заводу.

«ЛЕНІНСЬКЕ ПЛЕМ'Я» 1 грудня 1961 р., 3 стор.

